

Fremme. Det er man gaaet noget bort fra nu; man har indrømmet, at Hærløven kan behandles selvstændig og uden Hensyn til de Foranstaltninger, der forøvrigt maa anses for at være nødvendige for at tilvejebringe et tilfredsstillende Forsvar for Landet. Jeg tror dernæst, at man i det andet Thing har gjort den høitærede Krigsminister Uret, naar man af hans Forsvarsplan har villet udbrage, at Meningen under alle Omstændigheder var den, at Forsvaret skulde indskrænke sig til Sjælland alene, at man skulde opgive alle de øvrige Landsdele og koncentrere hele Forsvaret her paa Sjælland. Det ligger ikke i Ordene om Forsvarsplanen, der findes i Motiverne, og det er blevet bestemt modsat af den høitærede Minister, men desuagtet have vi hørt de samme Paa-stande atter og atter gjentages. Det at koncentrere saagodtsom Alt, hvad vi have af Forsvarskraft, paa Sjælland, er kun stillet op i det Tilfælde, at vi blive truede af saadan Overmagt, at der kun kunde tænkes paa at forsvare denne Del af Landet; men der har aldrig og kan aldrig have været Tale om, naar ikke den bydende Nødvendighed fordrede det, at opgive nogen Del af Landets øvrige Omraade. Jeg tvivler paa, at der vil nogeninde her i Danmark findes en Regjering, en Krigsminister eller sidde en Konge paa Danmarks Trone, der vil tilstede, at vi, naar Danmark ikke er truet, blotte de andre Landsdele og ikke forsvare dem saa haardnakket som muligt Fod for Fod. Med Hensyn til de Opgaver, der saaledes ere stillede Hæren, er Lovforslaget ubearbejdet, og det forekommer mig, at de Mænd, som saa stærkt kjæmpe mod et Forsvar, indskrænket til Sjælland eller særlig til det befæstede Kjøbenhavn, netop ved deres Forslag om Organisation af Hæren bestemt have arbejdet for, at Hæren maa ty til en Befæstning om Kjøbenhavn. Naar man reducerer Feltherens Størrelse og deriblandt det vigtige Vaaben Fodfolket til den mindst mulige Størrelse, og derimod forøger den med Afdelinger, som ifølge hele deres Sammensætning, Uddannelse og Forsyning med Befalingsmandsstab kun ville være istand til at kjæmpe i en Befæstning, saa arbejder man netop for Befæstningen af Kjøbenhavn, og det har Intet at betyde, naar man siger, at man vil ikke Kjøbenhavns Befæstning. Jeg har tilladt mig at udtale mine Anskuelser om det Forslag, der foreligger fra det andet Thing til Behandling her idag. Jeg tror ikke, at Landsthinget hverken kan eller bør gaa ind paa det; jeg tror, at Thinget bør gaa tilbage til det Lovforslag, som tidligere er vedtaget i Landsthinget. Der kan naturligvis være Punkter, som kunne være Gjenstand for nærmere Underøgelse og Overveelse, man maa se, om der ikke paa enkelte Punkter kan udvises en Smødekomen, hvorved en Overenskomst med

det andet Thing kan blive mulig; men i alt Væsentligt slutter jeg mig til Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af den høitærede Minister, og det er jo for mit Vedkommende saa meget naturligere, som dette Lovforslag i alt Væsentligt er overensstemmende med de Lovforslag, jeg havde den Hære at forelægge for Rigsdagen i den extraordinære Sæssion 1876 og i Sæssionen 1876—77. Der er kun ganske enkelte Afvigelser af den Natur, at jeg vil have nogen Betænkkelighed ved at følge den høitærede Krigsminister. Jeg skal tillade mig her at nævne et Par af dem. Der er først den saakaldte tredje Bataillon ved Fodfolksregimentet. Denne Bataillon er i Virkeligheden — hvad ogsaa er indrømmet af den høitærede Krigsminister — en Reservebataillon, og naar man vil gaa til en Omordning af Fodfolket, anser jeg dette for at være lidet heldigt i flere Henseender. Den høitærede Krigsminister indrømmede jo ogsaa dette, og han ansøgte, at Grunden, hvorfor denne Bataillon var stillet saaledes i hans Forslag, var rent økonomisk. Derfor altsaa Landsthinget nu her maatte finde sig foranlediget til at fastholde sit tidligere Standpunkt, saa vil dette jo ikke møde nogen Modstand hos Krigsministeren. Det andet Punkt, hvor jeg vil have nogen Vanfærlighed ved at følge Lovforslaget, er det Punkt, som handler om Fodfolkets Uddannelse. Jeg tror, at den Uddannelsesmaade, som var bragt i Forslag i det Lovforslag, der blev forelagt i Sæssionen 1876—77, og den Uddannelsesmaade, som var bragt i Forslag af et Mindretal i det andet Thing under dette Lovforslags Behandling der, have Fortrin fremfor den Uddannelsesmaade, som er foreslaaet i det af den høitærede Krigsminister indbragte Lovforslag. At der skæber Mangler ogsaa ved disse to Uddannelsesmaader, skal jeg villig indrømme; men naar man vil have den korte Uddannelsesfestid og de saa Indkaldelser, saa tror jeg ikke, at det vil være muligt at finde en fortsat Uddannelsesmaade, som tilfredsstillende paa alle Omraader, og det gjælder da om at vælge den Uddannelsesmaade, som byder de fleste Fordele og de færreste Ulemper. Der er endnu eet Omraade, hvor jeg har nogen Betænkkelighed ved at gaa saa vidt som Lovforslaget, og det er med Hensyn til den Udvidelse, som den høitærede Krigsminister har foreslaaet af Fæstningsartilleriet. Jeg indrømmer, at Fæstningsartilleriet maa og bør udvides, naar vi skulle være istand til at besætte Søbefæstningerne paa en forsvaerlig Maade, og naar vi skulle have det fornødne Mandskab til at besætte andre befæstede Stillinger i Landet, det være sig nu paa Sjælland eller i de andre Landsdele; men foreløbig tror jeg, at man med Hensyn til Fæstningsartilleriets Udvidelse vil kunne lade sig nøie med noget Mindre, end hvad der er bragt